

[Axel Dam.]

I Princippet kan vi derfor fra Retsforbundets Side tiltræde Lovforslagets § 1, men vi ønsker en klarere Formulering. De to første Linier af Paragraffen lyder nærmest som et Forbud mod politiske Vælgerforeninger, der jo netop tilsigter at øve Indflydelse paa politiske Anliggender. Det afgørende kommer saa i den følgende Bisætning, der lyder: og som ved Deltagerens Inddeling i Grupper under Kommando o. s. v., o. s. v. har militær Karakter. Jeg vilde foretrække, at man straks karakteriserede Hensigten: ved Vold at øve Indflydelse paa politiske Anliggender som det kriminelle, og saa som Tegn paa saadan Hensigt nævnte de forskellige militære Organisationer, der kun har Betydning, naar de tilsigter Magtanvendelse. Dette gælder f. Eks. ikke Lejrophold, men det gælder visse andre af de nævnte Ting.

Da Retsforbundet i sin Tid stemte for Uniformsforbudet, var det udelukkende ud fra den her fremførte Betragtning: for at hindre militære Organisationer af private politiske Korps, der er en Fare for Ro og Orden. At man ikke ramte Sagens Kærne ved at rette Forbudet mod det rent ydre, mod Klædedragten, var vi vel klar over; at det tillige ramte uretfærdigt og ved Siden af, viste sig i den ganske urimelige Konsekvens, at Spejdere ikke maatte bære deres Spejderdragt. I det hele taget var det latterligt, hvad man kom til at regne ind under Begrebet Uniform, saa det blev strafbart for et Selskab at have ens Flip, ens Slips o. lign. Det er mig derfor en Glæde at kunne konstatere, at den i mange Henseender uheldige Lov om Uniformsforbudet kan afskaffes samtidig med Vedtagelsen af det her foreliggende Lovforslag, der jo overhovedet ikke nævner Begrebet Uniform i sin Opremsning af de Kendetegn, der viser, at Magtanvendelse tilsigtes, og da en saadan Hensigt, hvor den nu maatte være til Stede, netop maa søges skjult af de ulovlige Sammenrottelser, saa de netop maa søge at undgaa Uniformering, kan man ganske trygt tillade Spejderdragten og andre harmløse Uniformer.

Jeg tillader mig derfor at henstille til Ministeren samtidig med dette Lovforslags Gennemførelse at foreslaa Ophævelse af Loven om Forbud mod at bære Uniform. I saa Fald vil vi undlade at stille Ændringsforslag derom til anden Behandling, da et Forslag jo ikke har den gunstigste Udsigt til at blive vedtaget, naar det fremsættes fra vor Side, medens Tanken godt kan accepteres, naar den kommer fra

anden Side, f. Eks. fra det ærede Medlem Hr. Ulrich, saaledes som det viste sig ved Behandlingen af et tidligere Lovforslag.

Det andet Lovforslag er Forslaget til Lov om Tillæg til Straffeloven. Dette Forslag indeholder to Bestemmelser. Det er sikkert rigtigt, at Fornærmelser mod en Person bør være lige saa strafbare, naar de fremsættes i Omtale som i Tiltale. Ja, maaske endog mere strafbare, fordi det er Fornærmelser mod en fraværende, der ikke straks kan tage Affære. Det er jo ikke alle, der ræsonnerer lige saa overlegent som Sokrates. Da en af hans Venner beklagede sig til ham over, at han var blevet nedrasket saa græseligt, hvor han ikke var til Stede, saa sagde Sokrates: Mig maa de saamænd gerne slaa ihjel, selv om jeg ikke er til Stede.

Men der er to Ting i den foreslaaede Bestemmelse, jeg er betænkelig ved. For det første at give offentlige Personer en Særstilling. Efter Grundloven er det kun Kongen, hvis Person er ukrænkelig i den Forstand, at der overhovedet intet nedsettende maa siges om ham. Og navnlig er jeg betænkelig ved, om Politikere skal henregnes til denne Kreds af privilegerede Tillidsmænd, der ikke maa haanes under Udøvelsen af deres Hverv, f. Eks. under Lovgivningen. Haan er nemlig et meget elastisk Begreb. Det er den anden Ting, der gør mig betænkelig.

Hvad er Haan? Og — endnu mere betænkeligt — hvad er: „anden fornærmelig Maade“? Jeg kender en Taler, hvem man bebrejdede, at han haanede sine Rigsdagsmænds Arbejde. Han svarede: Jeg fortæller jo kun ganske objektivt, hvad det er, de laver, uden at bruge et eneste nedsettende Ord om dem; jeg kan da ikke gøre for, at Tilhørerne finder denne Politik saa komisk, at de ler ad den og opfatter det som Molbohistorier, skønt det kun er en faktisk Oplysning om den Kriselovgivning, der er foretaget.

Jeg ser ikke rettere, end at den foreslaaede Paragraf kan blive en Trusel ogsaa mod berettiget Kritik.

Ogsaa Straffelovens § 134 faar en betænkelig Tilføjelse, nemlig den, at man uden at være Medlem af en ulovlig Sammenslutning kan straffes, blot fordi man i god Tro er kommet til Stede til et Møde, selv om man ikke aktivt har taget Del i de strafbare Udskejelser.

Det tredie Lovforslag, Forslaget om privat Tilvirkning af og Handel med og Besiddelse af Vaaben, kan vi tiltræde med visse Undtagelser, f. Eks. Forbud mod Ind-